

Zastavica v podobah.

Priobčil Fr. Rojec.

Rešitev in imena rešilcev priobčimo v prihodnji številki.

Uganko v 11. številki lanskega letnika so tudi prav rešili: Zlatko, Petrček in Rožica Žganjarjevi pri Sv. Janžu na Dolenjskem; Vladimir Seliškar, učenec V. razreda v Kranju; Marjan Šešek, učenec IV. b razreda v Sp. Šiški.

Domovina, vedno mislim náte
in na neosvobojene brate!

Na Golici. (1836 m).

Bilo je neke majniške nedelje, ko se odpeljem s prvim izletniškim vlakom proti Jesenicam. Sava, ob kateri sem se skoraj ves čas vozil, je jako narasla. V gorah se je tajal sneg.

Ob sedmih sem bil že na Jesenicah. Ravno se je začel prebujati ta industrialni trg, ko sem koračil po glavni cesti skozi njega. Zunaj trga se cepi cesta proti Planini. Cesta je jako dobro izpeljana. Na obeh straneh se širijo košati gozdovi. Na več krajih je postavljen križ — znamenje, da se je tu nekdo ponesrečil. Po polurni hoji sem dospel do prve hiše prijazne planinske vasice Planine.

Pri cerkvi sem zavil nekoliko navzdol in nadaljeval pot ob žuborečem Belem potoku. Kmalu sem zavil v gozd. Plezal sem po strmi zanemarjeni drči do soteske Belega potoka. Od tu naprej je narejena zadosti dobra pot.

Do planinskih tratin, ki so spomladi popolnoma bele od narcis, je držala pot. Od tu naprej greš lahko po svoji volji. Krenil sem proti Špodnji koči. Bila je last Nemškega planinskega društva (Deutscher Alpenverein), sedaj je njen lastnik Slovensko planinsko društvo. Koča je precej velika. Prostor pa ni ravno najboljše izbran. Obiskal sem jo, da pritisnem kočini žig in se vpišem v spominsko knjigo.

Ura je bila že deset. Požuril sem se, da pridem čimprej na vrh. Rdeče markacije so me vodile do Kadlnikove kočice, ki je postavljena ravno na vrhu Golice. Koča je lesena in jako prijazna. Ime ima po znamenitem slovenskem planincu Kadlniku.

Pogled z Golice je naravnost očarljiv. Na severu imaš prelepo Koroško. Ako je jasno, vidiš v daljavi obrise snežnega Velikega Kleka in drugih tirolskih gor.

Jezera — Vrbsko, Blaško in Osojsko — se ti vidijo kakor modri biseri v zasneženem slavnem Korotanu. Golica se spušča proti Koroški jako strmo.

Pogled na jug je pa skoraj lepši kakor na sever. Pod teboj se blišči Blejsko jezero in dere bistra Sava Dolinka. Na gorsko skupino Triglava je pogled preskrasen. Okolo prvaka jugoslovenskih

gora mole Stenar, Skrlatica, Rogljica in Čmir svoje gole skalnate vrhove v nebo. Na levi imaš mogočni Stol in ponižno Begunjščico. Mrzel veter me je pregnal v gorke kočice. Tu sem kosl.

Odpravil sem se po grebenih v Jekljevo sedlo. Tu sem se odpočil pri dečku, ki je pasel pohlevne ovčice. Odsel sem po poti, ki drži ob Kleku v sedlo Rožico. Spotoma sem naletel na sočne planinske pašnike, kjer se je pasla lepa goved.

Iz Rožice sem zavil proti vasi Hrušici. Spotoma sem si ogledal romantično sotesko Dovršnik.

Iz Hrušice sem jo mahnil na Jesenice. Visoko nad seboj sem videl Kadlnikovo kočico. Za klobukom sem imel spomin z Golce — šopek belih narcis. Z vlakom sem se odpeljal nazaj v belo Ljubljano, zadovoljen in nasičen svežega planinskega zraka.

Črtomir Ciril Zorec.

V ječi.

»Zakaj sedi ta mladenič v ječi?« vpraša nadzornik jetničarja.

»Pijan je bil,« odvrne jetničar.

Potem se razplete med nadzornikom in jetničarjem ta dvogovor.

Nadzornik: »Kako — samo pijan?«

Jetničar: »Tako, da! Vino ga je razgrelo, da se je začel prepirati. In v prepiru je zabodel tovariša.«

Nadzornik: »Ali bo še dolgo sedel v ječi?«

Jetničar: »Ako bo mogel — še pet let!«

Nadzornik: »Ako bo mogel?«

Jetničar: »Da! Morda ga žalost in pa preveč zaužita pijača pobereta prej. Zdi se mi, da se ga loteva — jetika!«

Ernest Šušteršič.

Zahvala.

Podoba k življenjepisu T. G. Masaryka, ki jo priobčujemo na 7. strani današnje številke, nam je iz Prage preskrbel gospod dr. Otokar Beneš, generalni konzul Češko-slovaške republike v Ljubljani. Za uslužno naklonjenost se gospodu generalnemu konzulu iskreno zahvaljujemo!

